

Arrest

nr. 313 377 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat K. VERHAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 1 maart 2021 en verzoekt op 2 maart 2021 een eerste keer om internationale bescherming. Op 9 februari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 21 augustus 2023 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 22 mei 2024 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M. W. (°2000), verklaarde in uw **eerste verzoek** over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Balakhel (regio Wazir), gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Hier woonde u samen met uw ouders, vier broers en zus. Na het overlijden van uw paternale oom trouwde u met zijn echtgenote B. M. Zij en haar zoon woonden ook bij jullie. Uw paternale oom werkte voor het nationaal leger en werd gedood door de taliban. U kreeg verder nog twee kinderen met B. M. U ging niet naar school en volgde geen religieuze lessen. U werkte op de velden van uw familie.

Wat verder in het dorp was er een checkpost van het nationaal leger. Uw vader was goed bevriend met de leider van deze checkpost. Deze commandant kwam langs bij jullie thuis om thee te drinken en ook uw vader ging op bezoek bij hem in de checkpost. Daar de checkpost op de hoogte leek te zijn van de geplande aanvallen door de taliban en de taliban telkens een nederlaag kenden, werd uw vader ervan beschuldigd een spion te zijn. Dit vanwege zijn band met de commandant. Op een bepaald moment werd uw vader opgebeld door de taliban. Ze vertelden hem dat hij een spion was en hiermee moest stoppen. Uw vader vertelde hen dat dit niet het geval was en hing op. Vijf of zes dagen later was er opnieuw een aanval op de checkpost en opnieuw werden de taliban verslagen. Hierna werd uw vader voor een twee keer opgebeld door de taliban. Ze uitten dezelfde beschuldigingen. Vervolgens bleef uw vader zo'n tien dagen in het huis. Daarna sprak hij opnieuw af met de commandant. Daar er niets gebeurde, dacht hij dat er geen gevaar meer was. Echter, ongeveer vijftien dagen na het tweede telefoontje ging u met uw vader en twee andere mannen de velden irrigeren. Toen uw vader met de twee mannen hoger gelegen naar het water ging, werden ze benaderd door de taliban. Ze beschuldigden uw vader opnieuw, sloegen hem met de achterkant van hun geweer en namen hem mee. De twee mannen kwamen naar u en vertelden alles. Hierna ging u terug naar huis en legde de situatie uit aan uw moeder. U ging de volgende dag naar de dorpsouderen om hulp te vragen, maar zij stelden niets te kunnen doen. Sindsdien is uw vader vermist en hoorden jullie niets meer van hem.

Ongeveer vijf maanden later was uw jongere broer S. onderweg van de moskee naar huis. Twee mannen gaven hem een brief. Hij gaf die aan uw moeder, en zij gaf die aan uw schoonbroer M. om voor te lezen. Er stond geschreven dat M. zich moest aansluiten bij de taliban en dat zijn vader een spion was en M. ook een spion zou worden. Uzelf heeft deze brief niet gezien. U bleef twee nachten bij uw schoonbroer M. Er werd beslist dat het niet veilig meer was voor u en uw broer S. Er werd een stuk land verkocht en een smokkelaar gezocht. Hierna vertrok u samen met uw broer.

Jullie verlieten Afghanistan in 1399 (omzetting westerse kalender: maart 2020 – maart 2021) en reisden via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Italië en Frankrijk naar België, waar jullie aankwamen op 1 maart 2021. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 2 maart 2021 samen met uw minderjarige broer S. (O.V. ...). Na uw vertrek vertelde uw moeder nog dat de taliban kwamen vragen naar u en uw broer. Uw moeder zei dat jullie er niet waren en dat het de taliban zijn die haar man en zonen meenamen. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban daar u zich niet aansloot bij hen en vanwege het feit dat uw vader als spion gezien werd. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw taskara en die van uw vader en grootvader, een brief omtrent de verkoop van jullie gronden, twee foto's van uw paternale oom in uniform, een foto van uw vader en uw paternale oom en de envelop waarmee deze documenten werden opgestuurd.

Op 9 februari 2023 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de beslissing waarbij u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. U bracht immers geen enkel element naar voren waaruit bleek dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging had, noch dat u een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 21 augustus 2023 diende u een **tweede verzoek** om internationale bescherming in België in. In tussentijd ging u samen met uw broer S. naar Frankrijk. Hier werd een verzoek van u geregistreerd op 13 maart 2023. Het verzoek van uw broer S. werd in Frankrijk geregistreerd op 15 juni 2023. Frankrijk verzocht jullie echter om terug te keren naar België in het kader van de Dublinakkoorden, hetgeen jullie vervolgens deden. Naar aanleiding van uw tweede verzoek stelt u dat u uw verhaal wenst aan te passen, daar mensen gezegd hadden om uw profiel te verzwijgen. Zo werkte u in Afghanistan eigenlijk voor de lokale politie en het nationaal verzet. Toen Daesh en de taliban naar uw dorp kwamen, sloot u zich aan bij de lokale politie en werkte er twee jaar tot aan uw vertrek. U herhaalt dat de verdwijning van uw vader wel echt gebeurd is. Toen uw vader ontvoerd werd, kreeg u een dreigtelefoontje van de taliban waarin ze zeiden dat u diende te stoppen met uw werk, anders zou u dezelfde gevolgen dragen als uw vader. Hierna verlieten u en uw broer

S. Afghanistan. U vreest bij terugkeer dan ook de taliban omwille van uw eerdere tewerkstelling bij de toenmalige overheid.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: uw werkbadge, enkele foto's van u tijdens uw job bij de ANSF, een klacht die u indiende na de verdwijning van uw vader, medische documenten van uw moeder en de envelop waarmee bepaalde documenten naar u werden opgestuurd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Het CGVS merkt op dat u inzake uw huidig verzoek verklaarde in goede gezondheid te verkeren, maar veel stress te hebben (zie verklaring volgend verzoek, vraag 13). U legt geen attesten hieromtrent voor. Hieruit blijkt dan ook evenmin dat u niet in machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Zo kon u tijdens uw onderhoud bij de DVZ uitgebreid en zelfstandig antwoorden. Er deden zich geen problemen voor.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan derhalve worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en werd deze mee in acht genomen in het kader van onderhavige procedure. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Hierbij dient vooreerst te worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake deze door u beweerde problemen met de taliban daar u zich niet aansloot bij hen en vanwege het feit dat uw vader als spion gezien werd, waarna hij verdween. U ging niet in beroep tegen deze beslissing en bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter verwijst naar deze elementen die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dit is van toepassing op uw verklaringen inzake uw vader, zijn verdwijning en uw vermeende rekrutering door de taliban. Het volstaat niet te verwijzen naar deze eerder als ongeloofwaardig beoordeelde elementen om toch in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus. U haalt geen verdere elementen aan die een nieuw licht werpen op deze vaststellingen.

In de mate dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag bijkomende verklaringen naar voren brengt, meer bepaald dat u voor uw vertrek gedurende een tweetal jaar actief zou zijn geweest als politieagent bij de Afghaanse lokale politie (ALP), dienen de volgende bemerkingen te worden gemaakt (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17). Vooreerst mag blijken dat u tijdens uw eerste asielprocedure leugenachtige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw persoonlijke zogenaamde problemen en de zogenaamde

reden voor uw vlucht uit uw land van herkomst, alsook de redenen die u ervan zouden weerhouden terug te keren naar Afghanistan. Aldus stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

In deze dient te worden benadrukt dat het in wezen weinig ernstig is te noemen dat u een dergelijk cruciaal aspect betreffende uw asielrelaas, met name dat u in eigen hoedanigheid werkzaam zou zijn geweest voor de vroegere lokale politiediensten, pas voor het eerst in het kader van uw tweede verzoek naar voren brengt. Dat u een dergelijk essentieel element op meerdere momenten gedurende uw eerste asielprocedure geheel onvermeld hebt gelaten, is ontegensprekelijk nefast voor de geloofwaardigheid ervan. Indien u werkelijk actief zou zijn geweest als politieagent en werkelijk een dergelijke activiteit zou hebben uitgeoefend, kan het op geen enkele manier overtuigen dat u dit niet zou hebben opgeworpen bij het indienen van uw eerste verzoek en dat u dit nooit naar voren zou hebben gebracht bij het uiteenzetten van uw asielmotieven. De vaststelling dat u een dermate belangrijk asielmotief pas zo laat voor het eerst kenbaar maakt, brengt uw alreeds danig aangetaste geloofwaardigheid verder schade toe. Dient hierbij te worden aangestipt dat u uw zogenaamde vroegere werkactiviteiten niet enkel bewust zou hebben achtergehouden, maar dat u dan ook in het kader van uw eerste verzoek manifest zou hebben gelogen over uw dagelijkse bezigheid. Doorheen die procedure hebt u immers steeds stellig verklaard in Afghanistan **enkel als landbouwer te hebben gewerkt**. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u landbouwer te zijn geweest, verklaringen waarvan u later tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS onderstreepte dat ze correct waren (CGVS, p.3). Ook later tijdens dit persoonlijk onderhoud verklaarde u zonder meer in de landbouw te hebben gewerkt (CGVS, p.11). Wanneer u vervolgens expliciet werd gevraagd of u nog andere jobs dan landbouwer gedaan had in Afghanistan, **antwoordde u klaar en duidelijk 'nee'** (CGVS, p.11). Het gegeven dat u nu plots op de proppen komt met een zogenaamde carrière bij de lokale politie laat enig opportunisme vermoeden. Uw bijkomende uitleg, namelijk dat men u zou hebben verteld dat u uw werkelijke vermeende werkactiviteiten niet mocht vermelden, raakt in wezen kant noch wal en biedt dus geen enkele vorm van verschoning (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17).

Er dient te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Bovendien staat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dit van bij aanvang van de asielprocedure. Nogmaals dient te worden benadrukt dat indien u werkelijk politieagent zou zijn geweest in Afghanistan en u hierdoor werkelijk voor uw leven zou dienen te vrezen, het op geen enkele manier kan overtuigen dat u dit doelbewust voor de asielinstanties zou verzwijgen. Uw geloofwaardigheid komt danig verder op de helling te staan, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan deze bijkomende verklaringen.

De door u neergelegde documenten – met name uw werkbadge en enkele foto's – zijn daarbij niet in staat om uw verklaringen te onderbouwen. Aan de voorgelegde documenten, waarmee u uw zogenaamde werkactiviteiten wenst te staven, kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit objectieve informatie (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat Afgaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Wat daarnaast de foto's betreft die u voorlegde ter staving van uw vermeende job, dient opgemerkt te worden dat aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Van deze foto's kan dan

ook op geen enkele manier in concreto afgeleid worden dat u werkelijk voor de lokale politie werkte. Fotokopies zijn bovendien weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. De vaststelling dringt zich op dat de door u voorlegde foto's weinig authentiek lijken te zijn. Er rijzen sterke vermoedens dat er met deze documenten werd geknoeid en dat het dus niet om betrouwbare documenten gaat. Zo blijkt dezelfde foto van uw hoofd te worden gebruikt op zowel de badge als op een foto waarop u te zien zou zijn met een wapen naast een andere persoon. Er kan duidelijk worden vastgesteld dat er sprake is van knip- en plakwerk. Uw zogenaamde werkdocumenten zijn met andere woorden niet in staat om uw door ongeloofwaardigheid gekenmerkte verklaringen, namelijk dat u gedurende een tweetal jaar als agent voor de Afghaanse lokale politie zou hebben gewerkt, enigszins te onderbouwen.

Voorts legde u nog een klachtbrief neer en enkele documenten omtrent de medische toestand van uw moeder. Met de klachtbrief wenste u uw job bij de lokale politie te staven en de problemen die u hierdoor kende. U slaagt hier echter niet in. Zo stelt de brief louter dat u bedreigd werd door de gewapende groepering en dat alle veiligheidsdiensten u hulp moeten bieden. Er wordt dan ook op geen enkele manier verwezen naar uw vermeende job, noch welke bedreigingen u hierdoor zou ontvangen hebben. Bovendien is de authenticiteit van dergelijke brieven niet gegarandeerd daar ze door iedereen kunnen zijn opgemaakt en een gesolliciteerd karakter kennen. Deze klachtbrief staat dan ook geenszins uw vermeende job bij de lokale politie, noch een vrees in uw hoofd voor de taliban bij een terugkeer. Dit geldt evenzeer voor de medische documenten van uw moeder. De foto's van haar medische attesten en medicatie zijn tevens amper leesbaar en zeggen helemaal niets over de oorzaak van haar medische problemen. Deze attesten leveren dan ook geen bewijswaarde inzake uw vermeende asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query**

Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA

rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische**

en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key socio economic indicators in Afghanistan and in Kabul city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is

het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het

geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghaanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot heeft het CGVS in hoofde van uw broer S. W. (OV n° x.xxx.xxx) eveneens een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en van artikel 10 lid 3, onder b), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent 'nieuwe elementen' in het kader van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, waarbij hij aangeeft dat nieuwe elementen niet enkel uit feitelijke elementen kunnen bestaan, maar ook uit juridische zoals het arrest van het Hof van Justitie in zaak C-151/22 van 21 september 2023. Verzoeker haalt verder aan dat hij al vier jaar weg is uit Afghanistan en nooit onder de taliban heeft geleefd en dat hij in het kader van zijn huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming heeft verklaard twee jaar voor de Afghaanse lokale politie te hebben gewerkt en hierover verschillende documenten heeft neergelegd. Hij betoogt dat, zelfs indien de verwerende partij zou kunnen gevolgd worden dat deze documenten er onbetrouwbaar uitzien, dit nog niet inhoudt dat zijn verklaringen eveneens twijfelachtig zouden zijn. Verzoeker is van mening dat hij, gelet op het risico dat voortvloeit uit een link met de voormalige overheidsdiensten, opnieuw gehoord moet worden zodat er dieper op zijn verklaringen kan worden ingegaan. Nog volgens verzoeker is er ook een andere link met de veiligheidsdiensten, die wel degelijk gekend is en ook niet echt betwist is, namelijk zijn paternale oom, de voormalige man van zijn echtgenote, die soldaat was in het Afghaanse leger en die gedood werd door de taliban.

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de samenwerkingsplicht en de bewijsstandaarden, op de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek en landeninformatie, op het tekort aan informatie waarbij hij het algemene gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan en censuur en het gebrek aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren aanstipt, uit zijn kritiek op de inschatting van en de bronnen waar de verwerende partij zich op beroept om het risico voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen, uit zijn kritiek op argumenten in bepaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en bespreekt hij de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker. Wat dit laatste betreft, gaat verzoeker achtereenvolgens uitgebreid in op de effectieve terugkeer als uitgangspunt voor de risicobeoordeling, de afbakening en identificatie van de correcte risicogroep, de gelijkenissen en verschillen met de 'Sufi en Elmi' casus en het concept 'verwestering', het risico bij terugkeer en toegang tot het Afghaanse grondgebied en de regio van herkomst, het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst en het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen en mishandeling als reactie. Toegepast op zijn profiel haalt verzoeker, inzake het risico bij terugkeer, aan dat hij identificeerbaar zou zijn als iemand die Afghanistan ontvlucht is en internationale bescherming heeft gevraagd in Europa. Verder zou hij niet in staat zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen. Hij wijst ook op zijn afkomst uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar en de aanwezigheid van ISKP en TTP aldaar. Voorts haalt hij aan dat hij Afghanistan verliet vlak een jaar voor de machtsovername, dat hij al bijna vier jaar weg is uit zijn land van herkomst en al meer dan drie jaar in

Europa verblijft en volwassen maar jong was bij vertrek. Hij werpt, wat zijn familie en directe omgeving betreft, verder op dat zijn vader afwezig is en zijn moeder ziek, dat het bijzonder moeilijk zal zijn bij een terugkeer omdat er niet direct iemand is die voor hem garant kan staan en het voor hem kan opnemen indien er geruchten verspreid worden over zijn vertrek, zijn vlucht en verblijf in Europa. Hij wijst erop dat zijn oom soldaat was bij het ANA en vermoord is door de taliban en dat hij met diens voormalige echtgenote is gehuwd. Het risico dat verzoeker loopt bij terugkeer als familie van ANSF-leden is luidens het verzoekschrift reëel en leidt ertoe dat verzoeker, die naar Europa (een NAVO-bondgenoot van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten) is gevlucht na de machtsovername door de taliban, door de taliban bij terugkeer een profiel als politieke opposant of verrader van de taliban zal toegedicht worden. Zelfs al zou dit voor verzoekers familie in Afghanistan nog geen problemen opgeleverd hebben, zou verzoeker bij terugkeer wel aandacht trekken die tot verder onderzoek en achterdocht kan leiden bij de lokale taliban. Het feit dat verzoeker afkomstig is uit een overheidsgezinde familie kan ertoe leiden dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan sneller als verwesterd gepercipieerd kan worden door de taliban en dit minstens de zichtbaarheid verhoogt bij terugkeer.

In een voorlaatste en laatste onderdeel gaat verzoeker nog in op essentiële rechtsvragen en bewijsstandaarden in functie van een toekomstgerichte beoordeling en op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- Asylos, "*Afghanistan: Situation of Hazara's and Westernised Returnees with Social Media Activities*", november 2023, p. 42 (stuk 2);
- briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (stuk 4);
- attest van de Afghaanse ambassade (stuk 5);
- UNHCR, "*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*", november 2022, interview NANSSEN; 17 november 2022, powerpoint (stuk 6);
- briefwisseling met de Dienst Vreemdelingenzaken over gebruik 'laissez passer' (stuk 7).

2.2.2. Op 5 september 2024 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarbij actuele landeninformatie wordt voorgelegd en waarbij de volgende stukken zijn gevoegd ter bewijs van zijn integratie en werk als arbaki in Afghanistan:

- tewerkstellingsattest (stuk 1);
- foto chef arbaki malik M. (stuk 2);
- getuigenis R. (stuk 3);
- groepsfoto arbaki (stuk 4);
- foto van verzoeker op het strand (stuk 5).

2.2.3. Op 5 september 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*", 4 november 2022;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;
- EASO, "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*", augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*", 14 december 2023;
- EUAA, "*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*", 2 februari 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande, stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (*ibid.*, punten 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (*ibid.*, punt 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (*ibid.*, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, punt 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19, punt 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden

beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.3.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij Afghanistan heeft verlaten uit vrees gedood te worden door de taliban daar hij zich niet bij hen aansloot en vanwege het feit dat zijn vader door hen als spion gezien werd en waarna deze verdween.

De commissaris-generaal weigert bij beslissing van 9 februari 2023 de vluchtelingenstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de beweerde problemen met de taliban. Verzoeker wendt geen rechtsmiddel aan tegen deze beslissing. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming

werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3.3.2. In het kader van zijn huidige en tweede beschermingsverzoek past verzoeker in wezen zijn verhaal aan. Hij werpt thans op dat hij de laatste twee jaar voor zijn vertrek voor de Afghaanse lokale politie (ALP) en het nationaal verzet heeft gewerkt, herhaalt dat de verdwijning van zijn vader wel degelijk echt gebeurd is en dat hij, toen zijn vader ontvoerd werd, een dreigtelefoontje van de taliban ontving waarin ze zeiden dat hij moest stoppen met zijn werk, zo niet zou hij dezelfde gevolgen dragen als zijn vader. Hierna verliet hij samen met zijn broer S. W. Afghanistan. Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook de taliban te vrezen omwille van zijn eerdere tewerkstelling bij de toenmalige overheid (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 6 oktober 2023, punten 16-17, 20).

Ter ondersteuning van zijn huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming legt verzoeker zijn werkbadge, enkele foto's van hem tijdens zijn beweerde job, een klacht die hij indiende na de verdwijning van zijn vader, medische documenten van zijn moeder en de envelop waarmee bepaalde documenten naar hem werden opgestuurd neer (administratief dossier, map documenten, stukken 1-5).

De kernvraag is of de door verzoeker ingeroepen elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.3.3. Waar verzoeker naar aanleiding van zijn huidige, volgend, beschermingsverzoek louter verwijst naar de eerder als geloofwaardig bevonden elementen, meer bepaald de verklaringen inzake zijn vader, diens verdwijning en verzoekers vermeende rekrutering door de taliban, haalt verzoeker geen verdere elementen aan die een nieuw licht werpen op de eerdere vaststellingen. Wat de ingediende klacht betreft, wordt verwezen naar punt 2.3.3.4 van onderhavig arrest.

2.3.3.4. Zoals reeds aangehaald, verandert verzoeker het geweer plotsklaps van schouder in zijn huidige, tweede, beschermingsverzoek. Zo haalt hij opeens aan dat hij zo'n tweektal jaar voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan werkzaam was als politieagent bij de lokale politie.

Vooreerst kan nuttig worden verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing aangaande verzoekers thans voorgoedhouden professioneel profiel:

"In de mate dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag bijkomende verklaringen naar voren brengt, meer bepaald dat u voor uw vertrek gedurende een tweektal jaar actief zou zijn geweest als politieagent bij de Afghaanse lokale politie (ALP), dienen de volgende bemerkingen te worden gemaakt (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17). Vooreerst mag blijken dat u tijdens uw eerste asielprocedure leugenachtige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw persoonlijke zogenaamde problemen en de zogenaamde reden voor uw vlucht uit uw land van herkomst, alsook de redenen die u ervan zouden weerhouden terug te keren naar Afghanistan. Aldus stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afweten van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

In deze dient te worden benadrukt dat het in wezen weinig ernstig is te noemen dat u een dergelijk cruciaal aspect betreffende uw asielrelaas, met name dat u in eigen hoedanigheid werkzaam zou zijn geweest voor de vroegere lokale politiediensten, pas voor het eerst in het kader van uw tweede verzoek naar voren brengt. Dat u een dergelijk essentieel element op meerdere momenten gedurende uw eerste asielprocedure geheel onvermeld hebt gelaten, is ontegensprekelijk nefast voor de geloofwaardigheid ervan. Indien u werkelijk actief zou zijn geweest als politieagent en werkelijk een dergelijke activiteit zou hebben uitgeoefend, kan het op geen enkele manier overtuigen dat u dit niet zou hebben opgeworpen bij het indienen van uw eerste verzoek en dat u dit nooit naar voren zou hebben gebracht bij het uiteenzetten van uw asielmotieven. De vaststelling dat u een dermate belangrijk asielmotief pas zo laat voor het eerst kenbaar maakt, brengt uw alreeds danig aangetaste geloofwaardigheid verder schade toe. Dient hierbij te worden aangestipt dat u uw zogenaamde vroegere werkactiviteiten niet enkel bewust zou hebben achtergehouden, maar dat u dan ook in het kader van uw eerste verzoek manifest zou hebben gelogen over uw dagelijkse bezigheid. Doorheen die procedure hebt u immers steeds stellig verklaard in Afghanistan enkel als landbouwer te hebben gewerkt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u landbouwer te zijn geweest, verklaringen waarvan u later tijdens

het persoonlijk onderhoud op het CGVS onderstreepte dat ze correct waren (CGVS, p.3). Ook later tijdens dit persoonlijk onderhoud verklaarde u zonder meer in de landbouw te hebben gewerkt (CGVS, p.11). Wanneer u vervolgens expliciet werd gevraagd of u nog andere jobs dan landbouwer gedaan had in Afghanistan, antwoordde u klaar en duidelijk 'nee' (CGVS, p.11). Het gegeven dat u nu plots op de proppen komt met een zogenaamde carrière bij de lokale politie laat enig opportunisme vermoeden. Uw bijkomende uitleg, namelijk dat men u zou hebben verteld dat u uw werkelijke vermeende werkactiviteiten niet mocht vermelden, raakt in wezen kant noch wal en biedt dus geen enkele vorm van verschoning (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17).

Er dient te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Bovendien staat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet en dit van bij aanvang van de asielprocedure. Nogmaals dient te worden benadrukt dat indien u werkelijk politieagent zou zijn geweest in Afghanistan en u hierdoor werkelijk voor uw leven zou dienen te vrezen, het op geen enkele manier kan overtuigen dat u dit doelbewust voor de asielinstanties zou verzwijgen. Uw geloofwaardigheid komt danig verder op de helling te staan, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan deze bijkomende verklaringen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier, niet één concreet en dienstig argument aan.

Te dezen dient te worden benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview tijdens het eerste verzoek, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas. De Raad treedt de verwerende partij dan ook bij waar deze oordeelt dat verzoeker in zijn uitleg dat hij op aanraden van anderen zijn werkzaamheden tijdens zijn eerste beschermingsverzoek heeft verzwegen geenszins kan worden gevolgd. Verzoeker tracht met deze uitleg de verantwoordelijkheid voor zijn eerdere, kennelijk leugenachtige verklaringen en intentioneel bedrieglijke houding ten onrechte volledig van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Reeds van meet af aan, in de vragenlijst die werd ingevuld tijdens verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, werd verzoeker gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht en op hetgeen in dit kader van hem werd verwacht. Er werd aangegeven dat hij de waarheid moest vertellen. Verder werd hij duidelijk op de hoogte gesteld van de eventuele gevolgen van het afleggen van valse of onjuiste verklaringen. Eveneens werd er verduidelijkt dat hij diegenen, die hem aanraadden om dingen toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen dan deze in werkelijkheid waren, niet moest geloven. Desalniettemin koos verzoeker ervoor om de Belgische asielinstanties doelbewust te misleiden gedurende zijn eerdere procedure om internationale bescherming. Dat verzoeker zijn verklaringen aanpaste naargelang wat hij dacht te moeten zeggen om een statuut te verkrijgen, ter staving van zijn verklaringen bovendien twijfelachtige documenten neerlegde (zie *infra*) en ter verklaring van dit alles geen dienstige uitleg aanreikt, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen en laat niet toe enig geloof te hechten aan de bewering dat hij heden en in het kader van zijn huidige, volgend, verzoek wel de waarheid zou vertellen.

In verband met de door verzoeker, tijdens de administratieve procedure, voorgelegde documenten met betrekking tot de voorgehouden tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt geconsidereerd:

“De door u neergelegde documenten – met name uw werkbadge en enkele foto’s – zijn daarbij niet in staat om uw verklaringen te onderbouwen. Aan de voorgelegde documenten, waarmee u uw zogenaamde

werkactiviteiten wenst te staven, kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit objectieve informatie (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat Afghaanse documenten sowieso weinig bewijswaarde hebben, daar ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn amper te onderscheiden van authentieke. Wat daarnaast de foto's betreft die u voorlegde ter staving van uw vermeende job, dient opgemerkt te worden dat aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Van deze foto's kan dan ook op geen enkele manier in concreto afgeleid worden dat u werkelijk voor de lokale politie werkte. Fotokopies zijn bovendien weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. De vaststelling dringt zich op dat de door u voorlegde foto's weinig authentiek lijken te zijn. Er rijzen sterke vermoedens dat er met deze documenten werd geknoeid en dat het dus niet om betrouwbare documenten gaat. Zo blijkt dezelfde foto van uw hoofd te worden gebruikt op zowel de badge als op een foto waarop u te zien zou zijn met een wapen naast een andere persoon. Er kan duidelijk worden vastgesteld dat er sprake is van knip- en plakwerk. Uw zogenaamde werkdocumenten zijn met andere woorden niet in staat om uw door ongeloofwaardigheid gekenmerkte verklaringen, namelijk dat u gedurende een tweetal jaar als agent voor de Afghaanse lokale politie zou hebben gewerkt, enigszins te onderbouwen."

Met zijn algemeen betoog in het verzoekschrift, dat zelfs indien de kwestieuze documenten er weinig betrouwbaar uitzien dit nog niet inhoudt dat ook zijn verklaringen twijfelachtig zouden zijn, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de hoger weergegeven overwegingen. Waar verzoeker van oordeel is dat hij opnieuw gehoord diende te worden zodat er dieper ingegaan kan worden op zijn verklaringen, kan hij in dit betoog niet worden gevolgd. Uit de inhoud van zowel de bestreden beslissing als de stukken opgenomen in het administratief dossier blijkt genoegzaam dat de verwerende partij verzoekers verzoek om internationale bescherming wel degelijk heeft onderzocht, alsmede dat deze de bestreden beslissing heeft geschraagd op en in deze beslissing een beoordeling maakt van de door verzoeker afgelegde nieuwe verklaringen, de door verzoeker neergelegde nieuwe stukken en documenten en de overige, in het administratief dossier opgenomen stukken en elementen. Verder wijst de Raad op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoeker niet concreet duidt wat hij tijdens een nieuw persoonlijk onderhoud concreet en bijkomend had willen toevoegen of uiteenzetten aangaande zijn beweerde tewerkstelling. Bovendien had hij de kans om de nodige toevoegingen te doen tijdens het afnemen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenwet en middels het voorliggende verzoekschrift. Waar hij in het verzoekschrift opwerpt dat er omwille van zijn paternale oom, die soldaat was en gedood werd door de taliban, ook een andere link is met de veiligheidsdiensten, wijst dit op zich geenszins op de waarachtigheid van de door verzoeker thans voorgehouden eigen tewerkstelling als arbaki.

Bij zijn aanvullende nota van 5 september 2024 voegt verzoeker meerdere documenten ter staving van zijn beweerde werkzaamheden. Het gaat meer bepaald om foto's en een getuigenverklaring (stukken 2-4 bij de aanvullende nota). Wat de foto's van de chef van de arbaki, M. M., betreft, merkt de Raad op dat de foto waarop deze met verzoeker te zien zou zijn reeds werd neergelegd en besproken en waarbij door de verwerende partij als volgt werd opgemerkt: *"De vaststelling dringt zich op dat de door u voorlegde foto's weinig authentiek lijken te zijn. Er rijzen sterke vermoedens dat er met deze documenten werd geknoeid en dat het dus niet om betrouwbare documenten gaat. Zo blijkt dezelfde foto van uw hoofd te worden gebruikt op zowel de badge als op een foto waarop u te zien zou zijn met een wapen naast een andere persoon. Er kan duidelijk worden vastgesteld dat er sprake is van knip- en plakwerk."* Op een andere foto van een groep van mannen is R. R. te zien, die een getuigenis voorlegde (vergezeld met een kopie van zijn identiteitskaart) en waarin staat opgetekend dat hij en verzoeker twee jaar met M. M. samenwerkten en vochten tegen de taliban in het district Waziri en die verder bevestigt dat verzoekers vader vermist is en dat zijn oom, die soldaat was, door de taliban werd vermoord. De Raad stipt aan dat de voorliggende getuigenis van R. R. een nadrukkelijk en uitgesproken gesolliciteerd karakter vertoont en duidelijk werd opgesteld op vraag en ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk om dit aan te wenden in het kader van zijn voorliggend verzoek om internationale bescherming. In dit attest wordt daarenboven slechts op bijzonder algemene wijze het reeds voornoemde gesteld. Los van het gegeven dat het stuk voorkomt als zijnde gesolliciteerd - wat nog niet wil zeggen dat er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht - kan er gelet op de summiere inhoud ervan geen bewijswaarde aan worden gehecht. Bovendien, wat de ter ondersteuning daarvan gevoegde foto betreft, waarop R. R. samen met andere niet-identificeerbare mannen te zien is en los van de vraag of hieruit het

door R. R. voorgehouden profiel daadwerkelijk kan worden afgeleid, staat verzoeker, noch de man waarvan wordt beweerd dat het M. M. is, hierop afgebeeld. Uit deze enkele foto kan dan ook geenszins worden afgeleid dat R. R. een voormalige collega was van verzoeker en dat zij samenwerkten met M. M.

In de bestreden beslissing wordt ten slotte, wat betreft de overige door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten, nog terdege als volgt overwogen:

“Voorts legde u nog een klachtbrief neer en enkele documenten omtrent de medische toestand van uw moeder. Met de klachtbrief wenste u uw job bij de lokale politie te staven en de problemen die u hierdoor kende. U slaagt hier echter niet in. Zo stelt de brief louter dat u bedreigd werd door de gewapende groepering en dat alle veiligheidsdiensten u hulp moeten bieden. Er wordt dan ook op geen enkele manier verwezen naar uw vermeende job, noch welke bedreigingen u hierdoor zou ontvangen hebben. Bovendien is de authenticiteit van dergelijke brieven niet gegarandeerd daar ze door iedereen kunnen zijn opgemaakt en een gesolliciteerd karakter kennen. Deze klachtbrief staat dan ook geenszins uw vermeende job bij de lokale politie, noch een vrees in uw hoofd voor de taliban bij een terugkeer. Dit geldt evenzeer voor de medische documenten van uw moeder. De foto's van haar medische attesten en medicatie zijn tevens amper leesbaar en zeggen helemaal niets over de oorzaak van haar medische problemen. Deze attesten leveren dan ook geen bewijswaarde inzake uw vermeende asielmotieven.”

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, kunnen de voorgelegde nieuwe verklaringen en documenten niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.3.5. Het voorliggend, volgend, verzoek om internationale bescherming betreft het eerste beschermingsverzoek dat werd ingediend na de machtsovername door de taliban in Afghanistan. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd hij bij het commissariaat-generaal gehoord op 5 oktober 2022 en dus meer dan een jaar na de machtsovername. Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd evenwel op geen enkele wijze door de commissaris-generaal gepeild naar de wijze waarop verzoeker invulling geeft aan zijn leven hier en de mogelijke impact van zijn verblijf en activiteiten in België op verzoekers overtuigingen. Hij werd door de commissaris-generaal hierover dus tot nu toe niet gehoord in het licht van de meest beschikbare landeninformatie. Hetzelfde geldt voor zijn houding ten opzichte van het talibanregime en hun gedachtegoed en de mate waarin verzoekers activiteiten in België ertoe zouden kunnen leiden dat hij door de *de-facto* overheid in Afghanistan dan wel de lokale gemeenschap als verwesterd zal worden beschouwd of als iemand die de sociale, morele of religieuze normen heeft overschreden.

De beoordeling van de nood aan internationale bescherming kan zich niet beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar vereist tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. Deze laatste moet, in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de-facto* regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt.

In dit verband heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van het voorliggende beroep, de mogelijkheid om zijn huidig verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van deze wet, in aanmerking komt. Verzoeker kan dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of middels zijn verklaringen ter terechtzitting, een mogelijkheid waarvan hij *in casu* gebruik heeft gemaakt en waarbij hij is ingegaan op de vrees voor terugkeer omwille van zijn verblijf in Europa en een (toegeschreven) 'verwestering'.

2.3.3.6. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) 'verwestering' en/of wegens verblijf in het buitenland of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet). Het Hof

van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, Migracijos departamentas, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met de vraag of die overtuiging – vanwege de mate waarin ze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die zijn gebaseerd op een godsdienstige overtuiging of daardoor worden bepaald (artikel 48/3, § 4, b), van de Vreemdelingenwet). Ook aan het begrip ‘godsdienst’ moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 63 en HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, punt 78). Het begrip ‘godsdienst’, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten – aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin HvJ 29 mei 2018, C-426/16, Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a., punt 44 en HvJ 10 juli 2018, C-25/17, Jehovan todistajat, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bundesrepublik Deutschland/Y en Z, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormen bij de beoordeling van het gevaar waaraan deze verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (*ibid.*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (*ibid.*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van hen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z/de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d), van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van hen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 45). Er kan, gelet op de relevante rechtspraak van het Hof en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X/International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General, punten 48-50 en 54-55), redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook is vereist in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

2.3.3.7. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier talrijk aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke

leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het ‘*Algemeen Ambtsbericht*’ wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*,

wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het ‘Algemeen Ambtsbericht’ is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het ‘Noorse Landinfo’ benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote

variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

2.3.3.8. In hoofde van verzoekers broer S. W., wiens beroep bij de Raad gekend is onder rolnummer RvV 317 961, oordeelde de Raad met betrekking tot diens nood aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa in arrest nr. 313 376 van 24 september 2024 als volgt:

“2.3.3.3. In casu blijkt uit het dossier dat verzoeker Afghanistan in 2020, samen met zijn oudere broer, op elfjarige leeftijd heeft verlaten, dat hij via Iran, Turkije, Servië, Italië en Frankrijk naar België reisde, waar hij

aankwam op 1 maart 2021. Hij diende de dag na aankomst, op 2 maart 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een eerste beschermingsverzoek in. Verzoeker werd, gelet op zijn door de Dienst Voogdij beschouwde minderjarigheid, een voogd toegewezen en dit tot aan zijn meerderjarigheid op 31 maart 2027. Momenteel is verzoeker vijftien jaar oud, is hij vier jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft hij quasi drie jaar onafgebroken (verzoeker verbleef korte tijd in Frankrijk met zijn broer in 2023) in België. Deze gegevens worden door de verwerende partij, die overigens afwezig was ter terechtzitting, niet betwist.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en zijn verklaringen ter terechtzitting blijkt onder meer dat verzoeker voor zijn vlucht naar Frankrijk in België twee jaar OKAN-school heeft gelopen, dat hij thans een opleiding tot keukenmedewerker volgt in het buitengewoon secundair onderwijs, dat zijn klasvrienden Belg zijn, dat hij Nederlands spreekt, dat hij volleybalt in ploegverband en is ingeschreven voor het 'Red Pencil Project' (stuk 8 bij het verzoekschrift), dat erop gericht is om kinderen via creatieve therapie te helpen met hun mentale problemen en naar inclusie toe te werken. Wat die mentale problemen betreft, wordt ter terechtzitting een eerder summier psychologisch attest van 9 september 2024 aan de Raad overgemaakt waaruit blijkt dat verzoeker omwille van mentale problemen wordt opgevolgd door de psychotherapeut van het opvangcentrum waar hij verblijft.

Ter staving van zijn schoollopen legde verzoeker tijdens de administratieve procedure in het kader van zijn huidig, volgend, verzoek om internationale bescherming enkele schooldocumenten van het OKAN- en BUSO-onderwijs neer en een verslag van het CLB van 4 januari 2022 (administratief dossier, map documenten, stukken 1-2). Bij zijn eerste aanvullende nota voegt verzoeker een jaarrapport 2023-2024 van de BUSO-school waar hij thans school loopt, alsook een schrijven van de leerlingbegeleider van de OKAN-school waar hij voorheen les liep (stukken 2-3). Waar uit de voorliggende stukken valt af te leiden dat verzoeker een ietwat moeilijke start maakte in het OKAN-onderwijs, gelet op zijn analfabetisme en niet beheersing van het Nederlands, doch wel degelijk gemotiveerd was, blijkt inmiddels dat verzoeker zijn gading heeft gevonden in het BUSO-onderwijs, waar hij gemotiveerd de opleidingsfase basishoreca volgt, ook al kende zijn motivatie in de tweede en derde periode van het schooljaar 2023-2024 een terugval onder meer gelet op de moeilijke situatie in het opvangcentrum en het gemis van zijn moeder, en waarbij hij de nodige vaardigheden leert om in de toekomst aan de slag te gaan in een restaurant. Volgens de leerlingbegeleider van de OKAN-school, waarmee verzoeker nog in contact staat, blijkt dat hij gemotiveerd is om zijn diploma te halen, zich goed geïntegreerd heeft en zijn Nederlands heeft verbeterd. Dit laatste blijkt ook genoegzaam uit het jaarrapport 2023-2024 van de BUSO-school waar verzoeker tot op heden school loopt. Hierin wordt onder meer gesteld dat erg intensief wordt ingezet op versterking van de beheersing van de Nederlandse taal en dat verzoeker daartoe extra lessen volgt. Dat verzoeker inmiddels het Nederlands in enige mate beheerst blijkt eveneens uit zijn verklaringen ter terechtzitting waar hij zich in het Nederlands uitdrukt. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker telkens anderhalf uur onderweg is naar school, wat zijn motivatie in de verf zet, zeker waar er in het jaarrapport op wordt gewezen dat het voor hem vaak moeilijk is om naar school te komen, zowel praktisch als emotioneel.

Verzoeker blijkt verder een netwerk te hebben uitgebouwd in België, hetgeen in eerste instantie wordt geschraagd door het feit dat hij tot op heden nog steeds in contact staat met de leerlingbegeleider uit het OKAN-onderwijs. Verder blijkt uit de gevoegde getuigenissen, waaronder die van zijn beste vriend, en het geheel van voorliggende foto's (administratief dossier, map documenten, stuk 3, aanvullende nota d.d. 5 september 2024, stukken 1, 4-6) dat verzoeker omringd is door Belgische vrienden. Ter terechtzitting benadrukt verzoeker dat hij heel wat Belgische vrienden heeft, met wie hij uitstapjes maakt en dat hij daarnaast volleybalt in ploegverband (aanvullende nota d.d. 5 september 2024, stukken 5-6) en cricket speelt. Ter terechtzitting is de voogd 'ad interim', zijnde de voogd van verzoeker ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, aanwezig ter vervanging van de huidige voogd van verzoeker die zich op dat moment in het buitenland bevond. Deze voogd, die nog steeds met verzoeker in contact staat, getuigt dat verzoeker in het begin zeer bang en heel onzeker was, dat hij inmiddels enorm veranderd is, ook op mentaal vlak, dat hij een openheid toont ten aanzien van de Belgische samenleving en zijn vrienden motiveert om naar school te gaan. De voogd wijst eveneens op de impact van het contact met het buddygezin, eveneens aanwezig ter terechtzitting, waarbij verzoeker langsgaat. Hierover bevestigd verduidelijkt verzoeker dat hij het erg fijn vindt om nu zo'n twee maanden geregeld naar zijn Belgisch buddygezin te gaan en dat hij er met de kinderen van het gezin speelt.

Uit het geheel van de bijgebrachte stukken en de verklaringen ter terechtzitting blijkt dat verzoeker sinds zijn verblijf in België een enorme evolutie heeft getoond en hier geïntegreerd is. Zowel de schoolse als naschoolse activiteiten van verzoeker geven onomstotelijk blijk van het feit dat hij in contact komt met verschillende mensen met verschillende achtergronden, wat zijn integratie in België verder heeft bevorderd. De voorliggende elementen tonen aan dat verzoeker sinds zijn aankomst is ondergedompeld in de Belgische samenleving en dat hij hierbij gesteund wordt door een Belgisch netwerk, met wie hij een nauw contact onderhoudt. Zo hieruit niet noodzakelijkerwijze blijkt dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is, dient wel te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt

geconfronteerd met een westerse manier van leven en westerse opvattingen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid en gelijkheid tussen mannen en vrouwen, en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als tiener en adolescent.

Niettegenstaande verzoeker een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgemaakt, kan er niet aan worden voorbijgegaan dat hij een fundamenteel en zeer belangrijk deel van zijn vormende jaren ook in België doorbrengt en dat deze periode in zijn ontwikkeling, waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Hierdoor is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige de-factoverheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. De Raad acht het niet onaannemelijk dat verzoeker, door zijn ervaringen alhier, al dan niet onbewust, een zekere vorm van opstandigheid of weerspannigheid kan tentoonstellen wanneer hij wordt verwacht zich te conformeren aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens zijn jonge leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen.

Zijn jonge leeftijd maakt dat verzoeker erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op zijn traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn opleiding en zijn verblijf, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan verder worden aangenomen dat verzoeker, die wegens zijn minderjarige leeftijd bij vertrek uit Afghanistan erg beïnvloedbaar was en ondertussen ruim vier jaar afwezig is uit Afghanistan en op heden nog steeds nog maar vijftien jaar oud is, deze niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit is des te meer het geval gezien verzoeker, gelet op zijn leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jongere. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd, alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van verzoeker die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie wijst op "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Verder is niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Deze provincie gold als een bolwerk voor ISKP, een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is, en de organisatie is er nog steeds aanwezig (EUAA, "Afghanistan. Targeting of individuals", August 2022, p. 190-192), ook al is haar slagkracht over het algemeen recent verminderd door gerichte acties van de taliban. Nangarhar is, samen met de andere noordoostelijke provincie Kunar en Kabul, de provincie waar zowel ACLED als UCDP het hoogste aantal aanvallen door ISKP heeft gedocumenteerd (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 33, Algemeen Ambtsbericht, juni 2023, p. 36). Verder zijn er ook aanvallen van Pakistan tegen TTP doelwitten in de grensregio en confrontaties tussen de taliban en de lokale bevolking in Nangarhar naar aanleiding van het verbod op papaverteelt, gerapporteerd. Voorts zijn ook niet geïdentificeerde gewapende groeperingen actief in Nangarhar. De aanwezigheid van ISKP in Nangarhar, en de aanwezigheid van andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen kan in casu eveneens als een risicoverhogende factor worden beschouwd voor verzoeker. Gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld met betrekking tot verzoekers profiel en traject in België is de kans reëel dat verzoeker ook door ISKP als onislamitisch zal gezien worden.

2.3.3.4. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd (ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, aankomst in België en op heden), zijn afwezigheid van vier jaar, zijn verblijf van drie jaar in België, de bijgebrachte stukken, de verklaringen ter terechtzitting en zijn individuele omstandigheden,

cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime en de precare veiligheidssituatie in zijn provincie van herkomst, in casu Nangarhar, en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegeschreven) politieke of godsdienstige overtuiging.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wordt de conclusie in de EUAA Country Guidance van mei 2024 (p. 123) bijgetreden, dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actoren van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA Country Guidance van mei 2024 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 126). (...)

Met betrekking tot verzoeker wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie reeds oordeelde dat de richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in het verlenen van een vluchtelingenstatus of van een subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-652/16, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, punt 48) en dat elke beslissing over het verlenen van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de betrokken verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van de status. Het doel van de richtlijn is immers te bepalen of een verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt. Hoewel uit het voorgaande volgt dat een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen omdat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, “moet wel rekening worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade” (*ibid.*, punten 49-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van richtlijn 2011/95/EU die stelt: “Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen.”

De Raad benadrukt verder dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in kleinere dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 63-65).

In het licht hiervan stelt de Raad vast dat verzoeker, indien hij naar Afghanistan zou terugkeren zonder zijn broer die in België als vluchteling werd erkend omwille van bovenstaande redenen, mogelijks het risico loopt om via het lokale talibannetwerk te worden geïdentificeerd als terugkeerder wiens broer in België verblijft als erkende vluchteling en dat verzoeker hierdoor zal worden beschouwd als (eveneens) ‘besmet’ door de Belgische en Europese waarden en normen. Er kan niet worden uitgesloten dat verzoeker nauwlettend in het oog zal worden gehouden teneinde na te gaan of hij zich gedraagt volgens de heersende waarden en normen in Afghanistan, zoals vormgegeven door de taliban. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een mogelijk verhoogd toezicht op verzoeker omwille van het verblijf van zijn broer S. W. als erkend vluchteling in België het risico vergroot dat verzoeker door de taliban zal worden geïdentificeerd doordat hij de waarden en normen in Afghanistan, zoals vormgegeven door de taliban, niet (voldoende) respecteert en/of overtreedt.

Hierbij kan ook geen abstractie gemaakt worden van verzoekers verblijf buiten Afghanistan sedert ongeveer medio 2020, zijn, zo goed als onafgebroken, verblijf in België sedert drie jaar, het gegeven dat hij Afghanistan

verlaten heeft vóór de machtsovername, ook al was hij bij zijn vertrek twintig jaar en dus reeds meerderjarig, en zijn afkomst uit het district Khogyani van de provincie Nangarhar, waar in het verzoekschrift op wordt gealludeerd als een risicobepalende omstandigheid.

Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de machtsovername door de taliban leidt tot een nieuwe (machts-)dynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook op lokaal niveau. Verzoekers vervolgingsvrees moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe (machts-)dynamiek. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat waar verzoeker niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan wel een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde kan worden aangenomen.

Verzoeker legt nog een tewerkstellingsattest neer bij zijn aanvullende nota waarmee hij verder zicht wenst te bieden op de invulling die hij geeft aan zijn verblijf in België. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat hij reeds gewerkt heeft, zoals ook blijkt uit het bij de aanvullende nota gevoegde attest, maar dat zijn oranje kaart is afgenomen waardoor hij momenteel niet kan werken, dat hij op heden taallessen volgt om zich nuttig bezig te houden, dat hij niets tegen de wet doet en respect heeft voor de regels.

Supra is reeds komen vast te staan dat aan verzoekers eigen voorgehouden tewerkstelling als arbaki geen geloof kan worden gehecht. De Raad wijst er evenwel op dat door de verwerende partij in het kader van verzoekers verzoeken om internationale bescherming op zich niet lijkt te worden betwist dat zijn paternale oom soldaat was voor het Afghaanse leger, dat deze door de taliban werd vermoord en dat verzoeker vervolgens huwde met zijn echtgenote (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 5 oktober 2022, p. 4-5 en 12-13). In het verzoekschrift wordt geduid en uitgebreid ingegaan op het gevaar voor familieleden van het ANSF bij terugkeer naar Afghanistan en waarbij wordt aangestipt dat dergelijke familieleden niet enkel gevaar lopen wanneer de taliban op zoek zijn naar de ANSF-leden. Het feit dat verzoeker afkomstig is uit een overheidsgezinde familie kan ertoe leiden dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan sneller als verwesterd gepercipieerd kan worden door de taliban.

2.3.3.9. Uit het geheel van wat blijkt uit het rechtsplegingsdossier, wordt vastgesteld dat er op heden in hoofde van verzoeker een aantal concrete, individuele elementen aanwezig zijn die risicobepalend kunnen zijn. Er dient te worden nagegaan of deze risicobepalende factoren, cumulatief beschouwd, voldoende zijn om te besluiten dat voor verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen onder meer omwille van (toegeschreven) verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding in het buitenland, samen gezien met het eventuele risicoprofiel ontleend aan zijn profiel als broer van een in België erkende vluchteling en als familielid van een voormalig ANSF-medewerker. In het licht hiervan is het aangewezen verzoeker te horen omtrent de omstandigheden en invulling van zijn leven tijdens zijn verblijf in België, elementen van (toegeschreven) verwestering, waarvan hij reeds een, zij het summier, begin van bewijs levert in zijn aanvullende nota en zijn verklaringen ter terechtzitting, een netwerk waarop hij zich desgevallend kan beroepen bij terugkeer en de eventuele impact van dit alles op een terugkeer naar Afghanistan in het kader van het geheel van de objectieve landeninformatie, zoals aangereikt daar beide partijen, en de daarin geschetste risicoprofielen.

Een verder onderzoek naar verzoekers profiel en de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de bovenstaande elementen eigen aan zijn zaak dringt zich op. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om deze beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

2.3.3.10. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gezien de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 mei 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS